

Стояла штормова, пронизана блискавками ніч. Одна з тих, коли все перевертається з ніг на голову.

Небо раз у раз розтинали розгалужені доріжки світла, грім приливними хвилями перекочувався через дахи й шпилі Лондона. Дощ перісшив так сильно, а хмари розверзалися так часто, що, здавалося, ціле місто опинилося під товщею морської води.

Але Корділія Капелюшниця не боялася. Вона бавилася у своїй залитій світлом свічок кімнаті на найвищому поверсі Будинку Капелюшників — удавала, що вона на борту «Веселого беретика». Корабель кидало на величезних хвилях, а вона, хитаючись, ішла палубою (за яку слугував килим), опираючись поривам вітру.

БАХ!

— Задрайте люки, Фортеск'ю! — вигукнула вона. — Я мушу прив'язатися до керма!

Бляшаний солдатик незмигнуто дивився на неї з полиці над каміном.

— Слухаюсь, капітане! — пропищала Корділія кутиком рота.

БАХ!

— Ворожий вогонь! — крикнула Корділія, хапаючись за спинку стільця й важко дихаючи. У її руках та перетворилася на кермо великого корабля.

БАХ!

Лютий порив вітру навстіж розчахнув вікно. Свічки зашипіли й згасли. Корділію обступила темрява.

БАХ, БАХ, БАХ!

Відлунюючи п'ятьма поверхами Будинку Капелюшників, почулося гупання — хтось грюкотів у вхідні двері.

Корділія миттю спустилася драбиною зі своєї спальні на горищі й помчала коридором горішнього поверху. Тітка Аріадна показалася зі своєї кімнати, закутуючись у сливовий оксамитовий халат. З'явився дядько Тіберій, скуйовджений після сну.

— Батько! — вигукнула Корділія, пробігаючи повз них. — Батько повернувся додому!

БАХ, БАХ, БАХ.

Корділія збігла спіральними сходами, що пролизували серцевину Будинку Капелюшників. Вона промчала повз двоюрідну бабцю Петронеллу, яка дрімала біля миготливого фіолетового вогню в Алхімічній Лабораторії. Пронеслася повз високі двері Капелюшної Майстерні, вирішивши, що з'їхати закрученими перилами буде найшвидше, й опинилася на першому поверсі за три удари серця.

Її босі ноги заляскали по холодних кахлях у коридорі. Вона потрусила головою, щоб прогнати запаморочення, і побігла (не зовсім рівною траєкторією, бо її досі трохи хитало) до дверей, перетинаючи просторий хол.

У мить, коли вона повернула масивний ключ у замку, в небі зблиснуло біле світло. Крізь візерунчасте скло вікна проглядала висока постать.

Грім ударив над головою, коли вона прочинила важкі дубові двері.

Блискавка розколола небо навпіл.

На порозі Будинку Капелюшників стояв чоловік у розтріпаному, змоклому до нитки одязі. Він важко дихав на лютому вітрі.

Це був не її батько.

Корділія відступила назад, а чоловік, похитуючись, пройшов у двері, впустивши в будинок дощ і бурхливий вітер. Від його розкішного парчевого пальта линув запах морських бризок і солі.

— Лорд Цикорійський! — Тітка Аріадна спускалася сходами, несучи ліхтар. — Святі небеса, що сталося?

Дощова вода скрапувала з лорда Цикорійського на підлогу в холі і збиралася в калюжу.

— На жаль, *небеса* тут ні до чого, пані Капелюшнице! — натужно прохрипів лорд Цикорійський. — Біда, біда сталася *в морі!*

У Корділії мороз пішов поза шкірою, наче по шії проповз Сибірський Крижаний Павук.

— Мій лорде, прошу, розкажіть, що трапилося, — мовив дядько Тіберій.

— Якесь лихо спіткало «Веселого беретика»? — Куховарка з повною головою папільйоток показала у дверях кухні, тримаючи в руці дерев'яну ложку.

— Де мій батько? Де капітан Капелюшник? — Тонкий голос Корділії тремтів від страху.

Лорд Цикорійський зняв з голови чорного трикутного капелюха, виплеснувши з його крисів чимало води.

— «Веселий беретик», — проголосив він, — потонув. Розбився об ті моторошні камені, які загороджують вхід до Гирла.

Будинком із завиванням промчав вітер.

— А мій батько? Де він? — запитала Корділія.

Сибірський Крижаний Павук плів замерзлі сіті всередині неї.

Лорд Цикорійський опустил погляд на чоботи.

— Я все бачив. Я чекав згори на маяку, пильнував, щоб корабель безпечно пройшов через протоку, — про бурмотів він, стискаючи капелюха побілілими пальцями. — У палаці так чекали, доки капітан Капелюшник повернеться і привезе останній складник для нового королівського капелюха. Але цієї ночі...

Лорд Цикорійський змовк, його очі наповнилися жахом.

— У штормовому морі вигулькнули вітрила, — вів він далі, посірівши на лиці. — Я був так близько, що,

попри вітер, чув крики моряків, бачив самого капітана Капелюшника біля керма... але перш ніж корабель проминув камені й дістався безпечної гавані Гирла, з чорного океану накотилася величезна хвиля і накрила «Веселого беретика». Мить — і від корабля лишилися самі уламки.

Корділія трясла головою. А тоді збагнула, що її всю трясе.

— Усі пішли на дно разом із кораблем, — прошепотів лорд Цикорійський. — Ніхто не вижив.

— Але ж... ні! — мовила Корділія. — Кращого плавця, ніж мій батько, годі шукати. Він уміє випливати зі штормових хвиль і коловерті. Не може бути, щоб він потонув!

Лорд Цикорійський мав вигляд млосний і сумний.

— Капітан Капелюшник пропав у морі, — сказав він. — Мені шкода.

Горе і лють, сильніші за охоплені тремом ноги, винесли Корділію назад нагору. Голос тітки Аріадни мажорів у неї за спиною, наче подертий прапор. Зрадлива хвиля сліз затопила її очі, доки вона намацувала собі дорогу через коридор горішнього поверху. Дівчинка прочинила двері до кімнати в його кінці, й до болю знайомий запах батька окутав її зусібіч.

Це був аромат прянощів, які він привозив зі своїх мандрів, пахощі кедра, диму та морського повітря. Корділія кинулася на батькове порожнє ліжко й заховалася під шкарубкими вовняними ковдрами.

Вона лежала, притиснувшись лицем до подушки, почувачись так, наче з її горла намагається вирватися найсумніша у світі пісня. Вона піднімалася з живота, палила груди, ранила серце й клекотіла в горлі, де Корділія відчувала пекучий біль відчаю.

— Ти тут, Корділіє? — прошепотіла тітка Аріадна, крадькома зайшовши в кімнату.

Над їхніми головами вдарив грім із таким звуком, наче корабель розбився об каміння.

— Бідолашна моя Корділія.

Корділія лежала напружившись усім тілом і постановила собі не дати сумній пісні вирватися з її горла. На її спину лягла тепла рука.

— Він допоможе тобі заснути, люба моя, — за якийсь час сказала тітка.

Вона м'яко відсунула волосся Корділії вбік, і дівчинка відчула, як тітка лагідно наділа на її голову Місяцеквітний Ковпак.

Головний убір застосував темно-фіолетові чари, й вона заснула, навіть не встигнувши зітхнути. Мацаки потягнулися до неї з глибини, й вона покликала батька, але її голос загубився серед шуму хвиль. Всеньку ніч слова «пропав у морі, пропав у морі,